

Arrest

nr. 267 212 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 27 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 24 augustus 2020 en verzoekt op 4 september 2020 om internationale bescherming. Op dezelfde dag dient haar (ex-)man T.O., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV X, een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 mei 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 mei 2021 aangetekend wordt verzonden aan verzoekster en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine en u bent afkomstig uit de stad Kharkov in de provincie Kharkov. U bent van opleiding ingenieur elektriciteit en u was in Oekraïne werkzaam als afdelingshoofd bij een bureau voor technische inventaris. In 2010 huwde u met uw (ex-)man T.A. (CGVS xx/xxxxxx; O.V. x.xxx.xxx) en op 3 november 2011 werd jullie zoon M. geboren.

U merkte tijdens de zomer van 2018 dat uw (ex-)man niet meer zichzelf was, dat hij van u afdwaalde en dat hij anders communiceerde. Hij vertelde u in die periode dat hij problemen had maar dat hij deze zelf wou oplossen. In september 2018 werd u tweemaal opgebeld door Z.Y., een man die op zoek was naar uw echtgenoot. Toen u uw (ex-)man hierover informeerde, vertelde hij u dat het beter was om te vertrekken. U volgde het advies van uw (ex-)man op en u verhuisde op 13 september 2018 naar uw moeder in Kharkov. Na uw verhuis bleef u via uw schoonbroer K. bedreigingen van Y.ontvangen en u vreesde dat hij u of uw kind iets zou aandoen om op die manier invloed uit te oefenen op uw (ex-)man. Uw relatie met uw (ex-)man verslechterde nadien en hij vertelde u telefonisch dat het slecht met hem ging, dat hij mishandeld werd en dat hij problemen had met mensen die veel invloed en macht hebben. Hij wou echter niet dat u de politie hierover contacteerde. U ontmoette uw (ex-)man vervolgens nog tweemaal in 2018 – de eerste keer in november 2018 en de tweede keer in december 2018 – en u besloot in januari 2019 om van uw (ex-)man te scheiden omwille van jullie slechte relatie.

Na uw scheiding merkte u dat er minder spanning was en dat u minder bedreigingen ontving van Y. U ontmoette uw (ex-)man daarna nog tweemaal alvorens hij het land verliet. De eerste keer in maart 2019 in een café in het centrum van Kharkov en de laatste keer in juni 2019 toen u samen met hem een uurwerk ging kopen voor jullie zoon. In juli 2019 probeerde u nogmaals om met uw (ex-)man af te spreken, maar deze afspraak ging niet door omdat hij zaken moest doen. U ontving daarna een hele tijd geen nieuws meer van uw (ex-)man en u dacht dat hij niet meer in leven was. In oktober 2019 ontving u via K. een laatste bedreiging van Y. Hij wou opnieuw weten waar uw (ex-)man zich bevond en indien u hem dit niet zou vertellen, zou hij hem zelf gaan zoeken. Twee maanden later kwam u via Lena, een vriendin die in Moskou woont, te weten dat uw (ex-)man nog in leven was. U herstelde nadien het contact met uw (ex-)man en jullie relatie verbeterde stelselmatig.

U verliet Oekraïne op 9 augustus 2020 en u reisde samen met uw zoon Mark naar Bulgarije. U verbleef daar samen met G. – een vriend van u en uw (ex-)man – en zijn gezin in het appartement van Lena in de stad Pomorie. G. waarschuwde u tijdens deze reis dat het gevaarlijk was om terug te keren naar Oekraïne omdat er tegen u een gerechtelijk onderzoek was opgestart omdat u verdacht werd van separatisme. U vermoedde dat dit te maken had met de activiteiten van uw (ex-)man. G. liet u vervolgens een overeenkomst met uw advocaat ondertekenen om u in dit gerechtelijk onderzoek bij te staan. U keerde niet meer terug naar Oekraïne en u reisde op 24 augustus 2020 vanuit Bulgarije naar België. U diende hier op 4 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw reispaspoort, het reispaspoort van uw zoon M. en zijn geboorteakte, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een echtscheidingsvonnis, een attest van uw woonregistratie en uw gezinssamenstelling, een bewijs dat u uw familienaam behield na uw huwelijk, uw vliegtuigtickets en een overeenkomst met uw advocaat waarin hij bevestigt dat hij u zal vertegenwoordigen naar aanleiding van het gerechtelijk onderzoek dat tegen u werd opgestart omdat u ervan verdacht wordt een staatsgreep te plegen of het grondwettelijk bestel te willen omverwerpen.

Aanvullend dient te worden opgemerkt dat uw (ex-)man op 20 juni 2000 in België een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Er werd op 28 november 2002 in het kader van zijn eerste verzoek door het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Uw (ex-)man keerde terug naar Oekraïne en reisde in de zomer van 2019 opnieuw naar België. Hij diende hier op 1 augustus 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 20 december 2019 werd zijn tweede verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard en deze beslissing werd op 19 maart 2020 in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Uw (ex-)man keerde niet terug naar Oekraïne en hij diende op 4 september 2020 in België een derde verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd door het CGVS eveneens niet-ontvankelijk verklaard.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw (ex-)man T.A. (O.V. x.xxx.xxx). Het door hem ingediende derde verzoek tot internationale bescherming werd niet-ontvankelijk verklaard omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw (ex-)man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

"Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden beklemtoond dat er in uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen omdat uw verklaringen fundamenteel ongeloofwaardig werden bevonden. Er werd vastgesteld dat u inconsistente verklaringen aflegde over uw politieke activiteiten, de plek waar uw (ex-)vrouw mishandeld werd, de wijze waarop u uw internationaal paspoort verloor en de chronologie van uw relaas. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State, zodat alle rechtsmiddelen zijn uitgeput en de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan. Voorts werd uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw vrees vervolgd te worden door de veiligheidsdienst of de geheime dienst van Oekraïne (SBU) en een neonazigroepering die met de SBU samenwerkte omdat u politieke pamfletten zou opgehangen hebben in de straten van Kharkov. Er werd vastgesteld dat u (i) weinig logische of weinig aannemelijke verklaringen aflegde over de manier waarop u tijdens uw vasthouding contact hield met de buitenwereld; (ii) de wijze waarop u uw contact met de buitenwereld beschreef tijdens uw periode van illegale detentie onverzoenbaar is met de wijze waarop illegale aanhoudingen van de SBU door getuigenissen beschreven worden in de informatie waarover het CGVS beschikt; (iii) uw verklaringen over de wijze waarop u in het bezit kwam van uw identiteitskaart en uw reispaspoort weinig aannemelijk zijn; en (iv) het weinig logisch is dat u identiteitsdocumenten zou aanvragen om op legale wijze het land te verlaten wanneer u vervolgd vreesde te worden door de overheid. Deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest. U tekende geen cassatieberoep aan tegen deze beslissing, zodat alle rechtsmiddelen zijn uitgeput en de beoordeling van uw vorige

verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Wat betreft uw huidige verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat er evenmin nieuwe elementen voorhanden zijn die uw kans op internationale bescherming vergroten.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat u zich naar aanleiding van onderhavig verzoek in grote mate beperkt tot een loutere verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet. U verwijst immers opnieuw naar uw illegale detentie in een gevangenis van de SBU omwille van uw politieke activiteiten in de stad Kharkov en u stelt dat u tijdens deze vasthouding misbruikt werd. U voegt hieraan toe dat er tegen u en uw (ex-)vrouw een gerechtelijk onderzoek werd opgestart door de SBU omdat jullie verdacht worden van het omverwerpen van het grondwettelijk bestel of het plegen van een staatsgreep. U en uw (ex-)vrouw legden een overeenkomst met jullie advocaat neer om dit aan te tonen. Daarnaast verklaarde u dat uw (ex-)vrouw voor haar vertrek uit Oekraïne van de SBU bedreigingen en intimidatieboodschappen ontving omdat ze nog steeds op zoek naar u waren. Uw (ex-)vrouw wist niet dat het de SBU betrof maar vermeldde wel dat de bedreigingen afkomstig waren van Z.Y. Zij zou voor het laatst dergelijke bedreiging ontvangen hebben in oktober 2019 via haar schoonbroer K. (Verklaring DVZ, 3de verzoek, rubrieknr. 10 & 16-22; CGVS (ex-)vrouw II, pg. 6-19). Voorts vermeldde u nog enkele verdachte incidenten die verbonden zouden zijn met uw problemen met de SBU. Zo verklaarde u dat een gemeenschappelijke kennis van u en uw (ex-)vrouw u in Oekraïne gezien zou hebben, dat een klasgenoot van uw zoon u ervan beschuldigd zou hebben een vijand en landverrader te zijn en dat uw vriend S. tijdelijk verdween van april tot oktober 2020 omdat neonazi's in die periode aanhangers van het 'Platform voor het leven' aangevallen zouden hebben in opdracht van de SBU (Verklaring DVZ, 3de verzoek, rubrieknr. 16). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming volhardt in een asielrelaas dat reeds manifest ongeloofwaardig werd bevonden én u louter bijkomende verklaringen aanhaalt en documenten voorlegt die volledig in het verlengde hiervan liggen, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bijgevolg zijn dit geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u en uw (ex-)vrouw over verschillende elementen van jullie asielrelaas tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegden die de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder ondermijnen.

Ten eerste, legden u en uw (ex-)vrouw tegenstrijdige verklaringen af over de informatie die u haar verschaft zou hebben over uw politieke activiteiten in Oekraïne. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw (ex-)vrouw de enige was die op de hoogte was van uw politieke activiteiten. U gaf hierbij aan dat zij wou dat u met deze activiteiten stopte en wanneer u over deze activiteiten wou praten, vertelde ze u dat ze geen details wou weten (CGVS 2de verzoek, pg. 4). Uw (ex-)vrouw verklaarde echter dat u niets over uw – politieke – activiteiten wou vertellen tegen haar en dat ze daarom niet op de hoogte was van uw politieke activiteiten. Evenmin wist ze om welke reden u problemen had omdat u ook daarover niets wou vertellen (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 10, 14, 16 & 17). Na confrontatie hiermee, volhardde uw (ex-)vrouw louter in haar initiële verklaringen en bevestigde ze dat ze niets over uw activiteiten wist hoewel u het tegendeel had beweerd (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 18). Dergelijke ernstige tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw (ex-)vrouw éénduidige verklaringen zouden afleggen over de informatie die u haar verschaft zou hebben over uw politieke activiteiten aangezien deze activiteiten de aanleiding vormde voor uw problemen met de SBU waardoor u en uw (ex-)vrouw het land verlaten zouden hebben.

Ten tweede, legden u en uw (ex-)vrouw tegenstrijdige verklaringen af over de aanleiding voor haar verhuis naar haar moeder en het moment waarop ze verhuisde. U verklaarde tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming dat uw (ex-)vrouw in augustus 2018 verhuisde omdat u problemen met haar had gekend omwille van een misverstand. U vertelde voorts dat u twee dagen later gearresteerd werd door een neonazigroepering in opdracht van de SBU en dat u van augustus 2018 tot juli 2019 in een illegale gevangenis van de SBU verbleef. Tijdens deze periode zou u uw gezin slechts 4 maal gezien hebben. De eerste keer in november 2018 op de verjaardag van uw zoon, de tweede keer begin januari 2019, de derde keer begin april 2019 en de laatste keer begin juli 2019 (CGVS 2de verzoek, pg. 5-8). Uw (ex-)vrouw verklaarde echter dat zij u in september 2018 persoonlijk had ingelicht over de telefoons die ze ontvangen had van Z.Y., dat u haar naar aanleiding van deze telefoons had

aangeraden om te vertrekken, dat jullie vervolgens voor het laatst samen overnacht hadden in jullie woning op 13 september 2018 en dat ze de volgende dag naar haar moeder verhuisde (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 4-9). Nadat uw (ex-)vrouw met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, kon ze hiervoor geen uitleg verschaffen en herhaalde ze louter opnieuw dat ze op 13 september 2018 verhuisd was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 18). Bovenstaande vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw (ex-)vrouw éénduidige verklaringen zouden afleggen over het moment waarop ze verhuisde naar haar moeder en de aanleiding voor deze verhuis aangezien haar verhuis een gevolg zou geweest zijn van uw problemen met de SBU.

Ten derde, legden u en uw (ex-)vrouw inconsistente verklaringen af over de personen die aanwezig waren bij jullie ontmoetingen tijdens uw periode van illegale detentie. Zo beweerde u dat uw zoon bij al deze ontmoetingen aanwezig was én dat er ook steeds een bewaker – P. – aanwezig was. U gaf hierbij ook aan dat u deze bewaker voorstelde aan uw zoon (CGVS 2de verzoek, pg. 8). Dergelijke verklaringen zijn onverzoenbaar met de verklaringen die uw (ex-)vrouw hierover aflegde. Zij vertelde immers dat jullie steeds alleen waren tijdens deze ontmoetingen en ze maakte hierbij op geen enkele wijze melding van de aanwezigheid van een bewaker die P. heette. Bovendien verklaarde ze dat uw zoon bij één van deze ontmoetingen, in maart 2019, niet aanwezig was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 10-13). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u en uw (ex-)vrouw de tweede ontmoeting op een andere moment situeerden. Hoewel u verklaarde dat deze ontmoeting begin januari 2019 na orthodox kerstmis - plaatsvond, verklaarde uw (ex-)vrouw dat deze ontmoeting plaatsvond voor nieuwjaar in december 2018 (CGVS 2de verzoek, pg. 8; CGVS (ex-)vrouw II, pg. 11). Na confrontatie hiermee, herhaalde uw (ex-)vrouw opnieuw dat deze ontmoeting voor nieuwjaar plaatsvond (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 19). Het spreekt voor zich dat dergelijke inconsistente verklaringen over de personen die aanwezig waren tijdens het zeer beperkte aantal ontmoetingen met uw gezin gedurende uw periode van illegale detentie - en het moment waarop jullie tweede ontmoeting tijdens uw illegale detentie plaatsvond -, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Ten slotte, legden u en uw (ex-)vrouw tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop zij na uw vertrek uit Oekraïne te weten kwam dat u nog in leven was. U verklaarde hierover tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming dat u op 14 oktober 2019 - 10 dagen voor het persoonlijk onderhoud plaatsvond contact had met uw (ex-)vrouw via een gemeenschappelijke vriendin uit Moskou en dat uw (ex-)vrouw vanaf dat moment wist dat u nog in leven was (CGVS 2de verzoek, pg. 14). Tijdens uw huidige verzoek om internationale bescherming beweerde u echter dat u tot januari 2020 geen contact had met uw familie of vrienden (Verklaring DVZ, 3de verzoek, rubrieknr. 16). Uw (ex-)vrouw bevestigde dit en stelde dat ze pas in december 2019 via een gemeenschappelijke vriendin uit Moskou te weten kwam dat u nog in leven was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 13). Toen uw (ex-)vrouw geconfronteerd werd met uw verklaringen uit uw tweede verzoek om internationale bescherming, bevestigde ze nogmaals dat ze in november 2019 nog niet op de hoogte was van het feit dat u in leven was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 19). Dergelijke inconsistente verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw (ex-)vrouw tijdens jullie verzoeken om internationale bescherming samenhangende en coherente verklaringen zouden afleggen over het moment waarop zij na uw vertrek uit Oekraïne te weten kwam dat u, haar (ex-)man en tevens de vader van haar kind, nog in leven was.

Wat betreft de overeenkomsten van u en uw (ex-)vrouw met uw advocaat waarin hij bevestigt dat hij jullie zal vertegenwoordigen naar aanleiding van de gerechtelijke onderzoeken die tegen jullie opgestart werden omdat jullie ervan verdacht worden een staatsgreep te plegen of het grondwettelijk bestel te willen omverwerpen, dient te worden opgemerkt dat er gelet op het gesolliciteerde karakter van dergelijke overeenkomsten hieraan geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen.

Wat betreft de andere documenten die u voorlegde, nl. uw reispaspoort, het reispaspoort van uw (ex-)vrouw, haar identiteitskaart, haar rijbewijs, een bewijs dat ze haar familienaam behield na jullie huwelijk, een attest van haar woonregistratie en gezinssamenstelling, een echtscheidingsvonnis, het reispaspoort van uw zoon Mark en zijn geboorteakte, en de vliegtuigtickets van uw (ex-)vrouw en uw zoon die ze gebruikten om naar België te reizen, dient te worden opgemerkt dat deze enkel uw identiteit, de identiteit van uw gezinsleden, de reis van uw (ex-)vrouw en zoon naar België en de herkomst van uw gezin uit de stad Kharkov in Oekraïne aantonen, wat op zich niet in twijfel wordt getrokken in deze beslissing.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag van personen afkomstig uit Oekraïne op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet kan worden gekwalificeerd als een nieuw element dat op zich de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Een individuele beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Kharkov (provincie Kharkov) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflictgerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door nietregeringsgebonden groeperingen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het Commissariaat-generaal over dergelijke elementen."

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.2. Verzoekster betwist het besluit van de bestreden beslissing, meer bepaald dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat er in haren hoofde geen vermoeden van een bestaande gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld en stelt dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek.

Verzoekster wijst er verder op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis, citeert artikel 48/6, § 4 en § 5, van de Vreemdelingenwet en werpt op dat consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid indicatoren vormen op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

2.1.3. Verzoekster, aan wiens problemen door de verwerende partij geen geloof worden gehecht omdat haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven steunt die door haar (ex-)man T.O. werden aangehaald en wiens derde verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard omwille van het bedrieglijk karakter van zijn asielmotieven, betoogt voorts, onder integrale herneming van een onderdeel van het enig middel, zoals uiteengezet door haar (ex-)man T.O. in de zaak RvV 261 588, als volgt:

“4. De heer T. maakte duidelijk dat hij oneens was met de redenen waarom zijn verzoek tot internationale bescherming eerder werd geweigerd. Hij wees daarom in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming van 4 september 2020 op de vrees die hij heeft bij een terugkeer naar Oekraïne.

De heer T. maakte (bij de Dienst Vreemdelingenzaken) duidelijk wat de reden vormt waarom hij ónmogelijk kan terugkeren naar Oekraïne:

- De heer T. verwees naar de problemen die hij in Oekraïne had gekend met de SBU omwille van zijn politieke activiteiten in de stad Kharkov.*
- De heer T. werd van zijn vrijheid beroofd. Hij voegde hieraan toe dat hij tijdens zijn illegale detentie misbruikt werd.*
- De heer T. gaf aan dat hij uit veiligheidsoverwegingen na zijn vertrek uit Oekraïne het contact met zijn familie en vrienden had verbroken en dat hij pas in januari 2020 het persoonlijk contact met zijn gezin hersteld had.*
- Zijn (ex-)vrouw vertelde in januari 2020 dat een gemeenschappelijke kennis verzoeker in Oekraïne gezien had en zijn zoon maakte in februari 2020 duidelijk dat een klasgenoot verzoeker ervan beschuldigd had een vijand en landverrader te zijn.*
- Daarnaast kwam de heer T. in april 2020 via zijn vriend G. te weten dat er een gerechtelijk onderzoek tegen hem werd opgestart door de SBU omdat hij ervan verdacht wordt een staatsgreep te willen plegen of het grondwettelijk bestel te willen omverwerpen. Verzoeker en zijn (ex-)vrouw verklaarden dat er ook tegen haar een gerechtelijk onderzoek werd opgestart omwille van dezelfde redenen. Ter staving legde hij een overeenkomst met zijn advocaat neer waarin hij bevestigt dat hij en zijn (ex-)vrouw zal vertegenwoordigen naar aanleiding van het gerechtelijk onderzoek dat tegen hen werd opgestart omdat zij ervan verdacht worden een staatsgreep te plegen of het grondwettelijk bestel te willen omverwerpen.*
- Daarnaast verklaarde de heer T. dat zijn vrouw voor haar vertrek uit Oekraïne van de SBU bedreigingen ontving omdat ze nog steeds op zoek naar hem waren. Zijn (ex-)vrouw wist niet dat het de SBU betrof maar vermeldde wel dat de bedreigingen afkomstig waren van Z.Y. Zij heeft voor het laatst dergelijke bedreiging ontvangen in oktober 2019 via haar schoonbroer K.*
- Ten slotte, vermeldde de heer T. dat zijn vriend S. in Oekraïne tijdelijk verdwenen was van april tot oktober 2020 omdat neonazi's in die periode aanhangers van het 'Platform voor het leven' aanvielen in opdracht van de SBU.*

Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen (en het overmaken van bijkomende documenten) heeft hij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn. Dit is ook hetgeen hij deed.

Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt en documenten overmaakt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen die hij aflegt. De heer T. is het daarom oneens dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van verzoeker onmiddellijk weggezet als ongeloofwaardig,

omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens zijn vorige verzoeken tot internationale bescherming. Hierdoor wordt het hem onmogelijk, dan wel zeer moeilijk gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn.

Hij houdt vast aan zijn eerdere asielmotieven, hetgeen erop wijst dat hij consistent is.

Hetgeen hij verklaarde tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming ligt in lijn van zijn vorige verklaringen, net omdat de heer T. wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn. Dit pleit voor de waarachtigheid van de verklaringen van de heer T. Bovendien gaf hij meer duiding bij recentere ontwikkelingen in zijn persoonlijke situatie en zijn persoonlijke vrees bij een terugkeer naar Oekraïne.

Omdat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van verzoeker onmiddellijk weggezet als ongeloofwaardig, omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens zijn eerste verzoek tot internationale bescherming, wordt de kans echter ontnomen aan de heer T. om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te kunnen herstellen.

De medewerkingsplicht vereist van de heer T. dat hij zo tracht om zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van hem worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Met de verklaringen die hij heeft afgelegd en de documenten die hij heeft overgemaakt tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming, benadrukt hij opnieuw dat hij wil voldoen aan deze medewerkingsplicht.

De overeenkomst van de verzoekende partij met hun advocaat (waarin hij bevestigt dat hij verzoeker en zijn (ex-)vrouw zal vertegenwoordigen naar aanleiding van het gerechtelijk onderzoek dat tegen hen werd opgestart omdat zij ervan verdacht worden een staatsgreep te plegen of het grondwettelijk bestel te willen omverwerpen) kan daarom evenmin zomaar worden weggezet als hebbende een "gesolliciteerd" karakter. Dit document gaat immers gepaard met uitgebreide verklaringen van de verzoekende partij en bevestigt de waarachtigheid van hun relaas. De verzoekende partij verklaarde dat hij in april 2020 via zijn vriend G. te weten kwam dat er een gerechtelijk onderzoek tegen hem werd opgestart door de SBU omdat hij ervan verdacht wordt een staatsgreep te willen plegen of het grondwettelijk bestel te willen omverwerpen.

Deze verklaringen, en de vrees van de verzoekende partij, worden bewezen door de voorgebracht overeenkomst.

5. In de beslissing wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vervolgens verwezen naar de verklaringen die werden afgelegd door de (ex-)vrouw van de heer T. Haar verklaringen zouden namelijk niet in lijn liggen met de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming zou hebben afgelegd. Daarom stelt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat het asielrelaas van verzoeker "tegenstrijdig" en "inconsistent" zou zijn.

Dit wordt betwist door de verzoekende partij omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste, wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gesteld dat er "ernstige" tegenstrijdigheden zouden bestaan tussen de afgelegde verklaringen tussen verzoeker en zijn (ex-)vrouw over de informatie die verzoeker haar verschaft zou hebben over zijn politieke activiteiten in Oekraïne.

Dit blijkt echter niet uit de verslagen van de afgelegde verklaringen door beide personen.

Door mevrouw T. werd verteld tijdens haar persoonlijk onderhoud dat zij weldegelijk op de hoogte was van de problemen van verzoeker: "Ik wist dat hij lijdensweg had. Ik wou naar de politie gaan maar hij heeft gezegd doet dat niet" (verslag CGVS, pagina 10), of nog: "Ik weet dat hij problemen had" en dit "met mensen die heel veel invloed en macht hebben" (verslag CGVS, pagina 11). Dit stemt overeen met de verklaringen die de heer T. eerder heeft afgelegd, waarbij hij aangaf dat zijn vrouw op de hoogte was van zijn politieke activiteiten (waaruit zijn problemen voortkomen) in Oekraïne.

Door mevrouw T. werd tevens toegelicht dat de relatie tussen hen beide erg moeilijk verliep. Ook het contact tussen hen beide verliep erg moeizaam. Er waren pogingen om tot een gesprek te komen, maar vaak botste mevrouw T. op een muur en wou zij ook niet meer over zijn (politieke) problemen weten. Zij vreesde voor haar eigen veiligheid en de veiligheid van haar zoon. Beide redenen zijn dus van tel.

Hierdoor wist mevrouw T. wel dat de heer T. problemen had met personen met veel invloed en macht, maar door het moeilijke contact verliepen hun gesprekken moeizaam: "We hadden geen contact, hij zweeg vooral, meestal zweeg hij. Ik probeerde onze relatie glad te strijken omdat ik was heel slecht tegenover hem ingesteld en ik heb later ook echtscheiding aangevraagd. Ik wilde ook niets met hem te maken had, omdat ik vrees had voor mijn kind en voor mezelf" (verslag CGVS, pagina 10). Mevrouw T. gaf dan ook zelf aan dat - in lijn van de verklaringen van de heer T. - dat zij niets met zijn problemen wou te maken hebben omdat zij vreesde voor haar en hun zoon. Dit stemt overeen met de verklaringen die de heer T. eerder heeft afgelegd.

Dit betreft dus geen tegenstrijdigheid, zoals de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in de bestreden beslissing. Minstens is deze vermeende tegenstrijdigheid onvoldoende ernstig om hierdoor te twijfelen aan de oprechtheid van hun verklaringen.

Ten tweede, wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar voren gebracht dat er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd naar aanleiding van de verhuis van mevrouw T. naar haar moeder en het moment waarop zij verhuisde.

Uit de verklaringen van mevrouw T. blijkt dat zij vooreerst als volgt antwoordde op de vraag tot wanneer haar man bij haar verbleef in 2018: "Augustus-september hij kwam ging weg. Ik weet niet exact, ik kan niet zeggen dat hij heel de tijd daar is geweest. Soms zag ik hem heel de dag niet, enkel overnachten kwam hij" (verslag CGVS, pagina 4). Zij situeerde deze periode in lijn met de verklaringen van de heer T. Hij gaf aan dat hij van augustus 2018 tot juli 2019 in een illegale gevangenis van de SBU verbleef.

Tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat mevrouw T. onzeker is over de tijdsperiode. Zij gaf aan dat dit was in de periode augustus-september 2018, terwijl zij tevens aangaf "ik weet niet exact". Mevrouw T. is op dit punt onzeker. Dit blijkt nadien nog herhaaldelijk uit het verslag van het persoonlijk onderhoud (bijvoorbeeld: "ik kan niet met zekerheid zeggen maar dat is soort oriëntatie ongeveer" of "ik kan niet zeggen precies", verslag CGVS, pagina 8).

Hierop speelt de ondervrager (protection officer) in. Er wordt doorgevraagd, ook al gaf mevrouw T. herhaaldelijk aan dat zij hierover onzeker was.

Hierdoor komt zij uiteindelijk, door de druk die op haar wordt gelegd, tot de datum van 13 september 2018. Dit betreft een vergissing. Dit blijkt ook uit het verslag van het persoonlijk onderhoud omdat mevrouw T. op dit punt herhaaldelijk bleef aangeven dat zij onzeker is ("ik kan niet met zekerheid zeggen maar dat is soort oriëntatie ongeveer" of "ik kan niet zeggen precies", verslag CGVS, pagina 8), maar er toch werd doorgevraagd.

Hierdoor heeft mevrouw T. uiteindelijk een foute tijdsperiode gegeven toen zij dit in de tijd probeerde te situeren (aangezien hierop werd doorgevraagd).

De verzoekende partij benadrukt echter deze elementen, waaruit blijkt dat de vermeende tegenstrijdigheid niet van die aard is dat hieruit het ongeloofwaardig karakter zou volgen van het asielrelaas van de verzoekende partij.

Ten derde, wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gesteld dat de verklaringen die werden afgelegd door de heer T. en mevrouw T. niet consistent zouden zijn inzake de personen die aanwezig waren tijdens hun ontmoetingen wanneer de heer T. in illegale detentie verbleef.

De verzoekende partij merkt vooreerst op dat hun verklaringen, over hun ontmoetingen tijdens deze periode, voor het leeuwendeel wel gelijklopend zijn. De heer T. gaf tijdens zijn vorig verzoek tot internationale bescherming - en dus ook alvorens zijn (ex-)vrouw in België was en een verzoek tot internationale bescherming indiende - aan dat zij elkaar viermaal hebben ontmoet. Dit bevestigde mevrouw T. tijdens haar persoonlijk onderhoud. Ook de omstandigheden van deze ontmoetingen zijn gelijklopend (zoals inzake de verwondingen die de heer T. had).

De aanwezigheid van een bewaker tijdens deze momenten dat zij elkaar (kort) konden ontmoeten was "subtiel". Hij stond niet letterlijk naast hen en liet hen de vrijheid om met elkaar om te gaan. Tijdens haar persoonlijk onderhoud werd de bewaker daarom niet vermeld door mevrouw T. Zij kon omgaan met haar (ex-)man zonder dat de bewaker in hun directe nabijheid verbleef. Daarom verklaarde mevrouw T. enkel dat zij niemand anders heeft gezien, hetgeen dus niet betekent dat er geen verzoeker (weliswaar op de achtergrond) aanwezig kan zijn.

In aansluiting hierbij, zou de datum van hun tweede ontmoeting volgens de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet gelijk lopen tijdens hun verklaringen. Door mevrouw T. zou immers gesteld zijn dat hun tweede ontmoeting in december 2018 heeft plaatsgevonden, terwijl de heer T. de tweede ontmoeting situeerde begin januari 2019. Dit verschil is derhalve beperkt in de tijd en valt quasi in dezelfde periode. Eerder is reeds gebleken dat mevrouw T. onzeker was over de tijdsperiodes, hetgeen zich op dit punt doorzet.

Dit betreft een onvoldoende onderbouwde inconsistentie, zoals de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt in de bestreden beslissing. Minstens zijn deze vermeende tegenstrijdigheden onvoldoende ernstig om hierdoor te twijfelen aan de oprechtheid van hun verklaringen.

Ten vierde, zouden door beide personen tegenstrijdige verklaringen zijn afgelegd over het moment waarop mevrouw T., na het vertrek uit Oekraïne van de heer T., te weten is gekomen dat haar man nog in leven was.

De verklaringen van beide personen stemmen met elkaar overeen op het punt dat er lang geen contact was tussen hen beide. Hierdoor veronderstelde mevrouw T. dat de heer T. niet langer in leven was. Eind 2019 slaagde de heer T. er wel in om, via een gemeenschappelijke vriendin uit Moskou, de boodschap door te geven aan mevrouw T. dat hij nog in leven was. Dit gebeurde dus via een tussenpersoon. Beide personen hebben hierover gelijklopende verklaringen afgelegd.

Het probleem waarop de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wijst vormt echter de tijdsperiode waarbinnen dit gebeurd is. De verklaringen van beide personen open uiteen op dit punt. Daarbij moet echter worden benadrukt dat er sprake is geweest van een tussenpersoon. De boodschap zelf werd door de heer T. gegeven en vervolgens overgemaakt aan mevrouw T. door deze gemeenschappelijke vriendin. Dit gebeurde dus niet op hetzelfde moment. Hierdoor is het logisch dat er tijdsverschillen zijn, doordat de boodschap via een tussenpersoon werd verstrekt.

Het rechtstreekse contact tussen hen beide werd bovendien hersteld begin 2020.

Dit verklaarde de heer T. tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming op 28 oktober 2020: "vanaf januari nam ik het contact met mijn echtgenote en mijn enige beste vriend genaamd G. terug op. Dat was via Telegram. Dat is de enige veilige manier om iemand te contacteren zonder dat ze je kunnen traceren. Met mijn vrouw heb ik contact gelegd naar een hele oude gsm van mijn kind, nooit rechtstreeks naar haar. We hebben verschillende veiligheidsmaatregelen genomen. De telefoon stond altijd uit, behalve op sommige momenten. Mijn vrouw zette bijvoorbeeld enkel de telefoon aan wanneer ze terug kwam van het werk; vanaf ongeveer 20.00u 's avonds" (verklaring 28.10.2020, vraag 16).

Ook door de protection officer werd benadrukt tijdens het persoonlijk onderhoud van mevrouw T. dat het persoonlijk contact tussen hen beide werd hersteld begin 2020 ("En begin 2020 had u dan opnieuw contact met uw man", verslag CGVS, pagina 17).

Een onderscheid moet dus, wat de data betreft, worden gemaakt tussen de periode dat (1) er een boodschap werd doorgegeven via een tussenpersoon en (2) het tijdstip waarop het effectieve, persoonlijke contact tussen hen beide werd hersteld.

Dit is echter onvoldoende het geval in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij benadrukt dan ook deze elementen, waaruit blijkt dat de vermeende tegenstrijdigheid niet van die aard is dat hieruit het ongeloofwaardig karakter zou volgen van het asielrelaas van de verzoekende partij.

De verzoekende partij voegt hier nog aan toe dat heel wat elementen waarover beide personen verklaringen hebben afgelegd - dewelke rechtstreeks te maken hebben met de aangehaalde vrees door de heer T. - buiten betwisting worden gelaten. Hieruit mag worden afgeleid dat dat deze verklaringen consistent zijn met elkaar en derhalve het bewijs vormen van de waarachtigheid van de vrees van de verzoekende partij."

2.1.4. Omwille van bovenvermelde redenen is verzoekster het niet eens met de bestreden beslissing. In ondergeschikte orde wijst verzoekster erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Volgens haar zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Oekraïne louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in combinatie met haar bovenvermelde situatie.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Ontvankelijkheid van het enig middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd. Verder voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch zij geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop ze deze bepaling geschonden acht.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij, zo weze herhaald, daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar (ex-)man T.O. gekend bij de Raad onder rolnummer RvV 261 588, zoals in de bestreden beslissing werd aangehaald. Ze roept geen eigen andere motieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster dan ook deels identiek dezelfde beslissing als aan haar (ex-)man T.O. betekend, met dien verstande en verschil dat haar (ex-)man T.O. reeds een derde verzoek om internationale bescherming indiende dat door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk werd verklaard.

De Raad stelt vast dat verzoekster integraal een groot deel van het enig middel van haar (ex-)man T.O. in haar beroep herneemt.

De zaken met rolnummers RvV 261 588 en RvV 261 343 werden tijdens de terechtzitting dan ook samen opgeroepen.

De Raad heeft bij arrest van 25 januari 2022 met nr. * het beroep van verzoeksters (ex-)man T.O. tegen de niet-ontvankelijkheid van diens derde verzoek om internationale bescherming verworpen.

In dit arrest wordt onder meer gemotiveerd als volgt:

“(…)

2.3.6. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig, derde, verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2.3.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

2.3.7.1. Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker op 28 november 2002 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf nam omdat zijn verklaringen fundamenteel ongeloofwaardig werden bevonden. Er werd vastgesteld dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over zijn politieke activiteiten, de plek waar zijn (ex-)vrouw mishandeld werd, de wijze waarop hij zijn internationaal paspoort verloor en de chronologie van zijn relaas. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad van State, zodat alle rechtsmiddelen zijn uitgeput en de beoordeling van zijn eerste verzoek is komen vast te staan. Op 20 december 2019 werd het tweede verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal niet-ontvankelijk verklaard. Dit omdat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan verzoekers vrees vervolgd te worden door de veiligheidsdienst of de geheime dienst van Oekraïne (SBU) en een neonazigroepering die met de SBU samenwerkte omdat hij politieke pamfletten zou hebben opgehangen in de straten van Kharkov. De commissaris-generaal stelde vast dat (i) verzoeker weinig logische of weinig aannemelijke verklaringen aflegde over de manier waarop hij tijdens zijn vasthouding contact hield met de buitenwereld; (ii) de wijze waarop hij zijn contact met de buitenwereld beschreef tijdens zijn periode van illegale detentie onverzoenbaar is met de wijze waarop illegale aanhoudingen van de SBU door getuigenissen beschreven worden in de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt; (iii) zijn verklaringen over de wijze waarop hij in het bezit kwam van zijn identiteitskaart en zijn reispaspoort weinig aannemelijk zijn; en (iv) het weinig logisch is dat hij zijn identiteitsdocumenten zou aanvragen om op legale wijze het land te verlaten wanneer hij vervolgd zou worden door de overheid. Deze motieven werden door de Raad in beroep bevestigd in arrest nr. 234 240 van 19 maart 2020.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.7.2. Blijkens de bestreden beslissing zijn er geen nieuwe elementen voorhanden die verzoekers kans op internationale bescherming vergroten. In het kader van het huidig (derde) verzoek om internationale bescherming dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker zijn verzoek in grote mate beperkt tot een loutere verwijzing naar de asielmotieven die hij in het verleden, meer bepaald in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, reeds heeft uiteengezet. Zo verwijst hij opnieuw naar zijn illegale detentie in een gevangenis van de SBU omwille van zijn politieke activiteiten in de stad Kharkov. Hij voegt hier aan toe (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, derde verzoek, rubrieknummers 10, 16-22) dat hij tijdens deze vasthouding misbruikt werd en dat er tegen hem en zijn (ex-)vrouw een gerechtelijk onderzoek werd opgestart door de SBU omdat zij verdacht werden van het omverwerpen van het grondwettelijk bestel of het plegen van een staatsgreep. Verder verklaart verzoeker dat zijn (ex-)vrouw voor haar vertrek uit Oekraïne bedreigingen en intimidatieboodschappen van de SBU ontving omdat zij nog steeds op zoek naar hem waren. Voorts voert hij nog enkele andere incidenten aan die verbonden zouden zijn met zijn problemen met de SBU. Zo verklaart verzoeker dat een gemeenschappelijke kennis hem in Oekraïne zou hebben gezien, dat een klasgenoot van verzoekers zoon verzoeker ervan zou beschuldigd hebben een vijand en landverrader te zijn en dat zijn vriend S. tijdelijk verdween van april tot oktober 2020 omdat neonazi's in die periode aanhangers van het "Platform voor het leven" aangevallen zouden hebben in opdracht van de SBU.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat het gegeven dat verzoeker in zijn huidig, derde, verzoek om internationale bescherming volhardt in een asielrelaas dat, zo weze herhaald, reeds manifest en vaststaand ongeloofwaardig werd bevonden en dat hij louter bijkomende verklaringen aanhaalt en documenten voorlegt die volledig in het verlengde hiervan liggen, op zich niet van aard is om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bijgevolg zijn de aangevoerde elementen geen nieuwe elementen die verzoekers kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.

Wat specifiek de neergelegde overeenkomst met verzoekers advocaat betreft, waarin deze bevestigt dat hij verzoeker en zijn (ex-)vrouw zal vertegenwoordigen naar aanleiding van de gerechtelijke onderzoeken die tegen hen werden opgestart omdat zij ervan verdacht worden een staatsgreep te plegen of het grondwettelijk bestel te willen omverwerpen, werpt verzoeker op dat betreffende de overeenkomst niet zomaar kan worden weggezet als hebbende een "gesolliciteerd" karakter. Echter, zoals reeds genoegzaam is komen vast te staan, is verzoekers asielrelaas allerm minst geloofwaardig. Los van het al dan niet gesolliciteerd karakter van de kwestieuze overeenkomst, ligt geen enkel ander stuk voor waaruit zou blijken dat er een gerechtelijk onderzoek lopende is en bovendien en bovenal hebben documenten enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, quod non in casu.

De overige door verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek neerlegde documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoeker niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen.

De Raad besluit, in navolging van de commissaris-generaal, dan ook dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.8. In de bestreden beslissing wordt bijkomend nog opgemerkt dat verzoeker en zijn (ex-)vrouw over verschillende elementen van hun asielrelaas tegenstrijdige en inconsistente verklaringen aflegden die de geloofwaardigheid van hun asielrelaas verder ondermijnen. Verzoeker betwist dit in het voorliggende verzoekschrift en gaat in op deze volgens hem vermeende tegenstrijdige en inconsistente verklaringen.

2.3.8.1. Vooreerst stelt verzoeker dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over de informatie die hij en zijn (ex-)vrouw zouden verschaft hebben over zijn politieke activiteiten in Oekraïne geen tegenstrijdigheden zijn, minstens onvoldoende ernstig om hierdoor te twijfelen aan de oprechtheid van hun verklaringen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande voor recht gemotiveerd:

"U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat uw (ex-)vrouw de enige was die op de hoogte was van uw politieke activiteiten. U gaf hierbij aan dat zij wou dat u met deze activiteiten stopte en wanneer u over deze activiteiten wou praten, vertelde ze u dat ze geen details wou weten (CGVS 2de verzoek, pg. 4). Uw (ex-)vrouw verklaarde echter dat u niets over uw – politieke – activiteiten wou vertellen tegen haar en dat ze daarom niet op de hoogte was van uw politieke activiteiten. Evenmin wist ze om welke reden u problemen had omdat u ook daarover niets wou vertellen (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 10, 14, 16 & 17). Na confrontatie hiermee, volhardde uw (ex-)vrouw louter in haar initiële verklaringen en bevestigde ze dat ze niets over uw activiteiten wist hoewel u het tegendeel had beweerd (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 18)."

Met een selectieve lezing van de verklaringen van verzoekers (ex-)vrouw bij het commissariaat-generaal slaagt verzoeker er geenszins in de tegenstrijdigheid, die pertinent en draagkrachtig is en die wel degelijk steunt vindt in het administratief dossier, te verklaren, laat staan te weerleggen. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar deze stelt dat er redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker en zijn (ex-)vrouw eenduidige verklaringen zouden afleggen over de informatie die verzoeker aan zijn (ex-)vrouw verschaftte over zijn politieke activiteiten, aangezien deze activiteiten de aanleiding vormden voor de voorgehouden problemen met de SBU waardoor verzoeker en zijn (ex-)vrouw hun land van herkomst zouden verlaten hebben. Dat de relatie en het contact tussen verzoeker en zijn (ex-)vrouw moeizaam verliep en dat zij niks te maken wou hebben met verzoekers problemen omdat zij vreesde voor haar en hun zoon, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen. De tegenstrijdigheid heeft betrekking op een essentieel element van de kern van het voorgehouden relaas, is ernstig en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

2.3.8.2. In verband met de tegenstrijdige verklaringen over de aanleiding van de verhuis van verzoekers (ex-)vrouw naar haar moeder en het moment waarop ze verhuisde, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“U verklaarde tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming dat uw (ex-)vrouw in augustus 2018 verhuisde omdat u problemen met haar had gekend omwille van een misverstand. U vertelde voorts dat u twee dagen later gearresteerd werd door een neonazigroepering in opdracht van de SBU en dat u van augustus 2018 tot juli 2019 in een illegale gevangenis van de SBU verbleef. Tijdens deze periode zou u uw gezin slechts 4 maal gezien hebben. De eerste keer in november 2018 op de verjaardag van uw zoon, de tweede keer begin januari 2019, de derde keer begin april 2019 en de laatste keer begin juli 2019 (CGVS 2de verzoek, pg. 5-8). Uw (ex-)vrouw verklaarde echter dat zij u in september 2018 persoonlijk had ingelicht over de telefoons die ze ontvangen had van Z.Y., dat u haar naar aanleiding van deze telefoons had aangeraden om te vertrekken, dat jullie vervolgens voor het laatst samen overnacht hadden in jullie woning op 13 september 2018 en dat ze de volgende dag naar haar moeder verhuisde (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 4-9). Nadat uw (ex-)vrouw met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, kon ze hiervoor geen uitleg verschaffen en herhaalde ze louter opnieuw dat ze op 13 september 2018 verhuisd was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 18).”

Verzoeker brengt hier in het verzoekschrift tegenin dat zijn (ex-)vrouw tijdens haar persoonlijk onderhoud herhaaldelijk aangaf onzeker te zijn over de tijdsperiode, dat ze aangaf dat dit in de periode augustus-september 2018 was maar dat ze het niet exact, precies kan zeggen, maar dat de protection officer bleef doorvragen waardoor zij uiteindelijk, door de druk die op haar werd gelegd, een verkeerde tijdsperiode opgaf en tot de datum van 13 september 2018 kwam. Verder haalt verzoeker aan dat de vermeende tegenstrijdigheid niet van die aard is dat hieruit het ongeloofwaardig karakter zou volgen van zijn asielrelaas.

De Raad wijst erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit een verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument onzeker te zijn en daardoor “onder druk gezet te zijn” door de protection officer tijdens het verhoor d.d. 6 april 2021, wat overigens een blote post factum-verklaring is, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing.

De verklaringen van de (ex-)vrouw van verzoeker waren eenduidig en niet voor interpretatie vatbaar. Het betoog dat ze onder druk zou zijn gezet verandert hier niks aan en vermag de aperte tegenstrijdigheid, die terecht, pertinent en draagkrachtig is, niet te ontkrachten. De tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. Immers, zoals de commissaris-generaal terecht opwerpt, mag redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker en zijn (ex-)vrouw eenduidige verklaringen zouden afleggen over het moment waarop de vrouw verhuisde naar haar moeder, alsook over de aanleiding voor deze verhuis.

Verder wijst de Raad er nog op dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen verzoekers en diens (ex-)vrouw haar verklaringen, incoherente verklaringen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden relaas.

2.3.8.3. Aangaande de inconsistente verklaringen over de aanwezige personen tijdens de ontmoetingen in illegale detentie overweegt de bestreden beslissing als volgt:

“Ten derde, legden u en uw (ex-)vrouw inconsistente verklaringen af over de personen die aanwezig waren bij jullie ontmoetingen tijdens uw periode van illegale detentie. Zo beweerde u dat uw zoon bij al deze ontmoetingen aanwezig was én dat er ook steeds een bewaker – P. – aanwezig was. U gaf hierbij ook aan dat u deze bewaker voorstelde aan uw zoon (CGVS 2de verzoek, pg. 8). Dergelijke verklaringen zijn onverzoenbaar met de verklaringen die uw (ex-)vrouw hierover aflegde. Zij vertelde immers dat jullie steeds alleen waren tijdens deze ontmoetingen en ze maakte hierbij op geen enkele wijze melding van de aanwezigheid van een bewaker die P. heette. Bovendien verklaarde ze dat uw zoon bij één van deze ontmoetingen, in maart 2019, niet aanwezig was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 10-13). Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u en uw (ex-)vrouw de tweede ontmoeting op een andere moment situeerden. Hoewel u verklaarde dat deze ontmoeting begin januari 2019 na orthodox kerstmis - plaatsvond, verklaarde uw (ex-)vrouw dat deze ontmoeting plaatsvond voor nieuwjaar in december 2018 (CGVS 2de verzoek, pg. 8; CGVS (ex-)vrouw II, pg. 11). Na confrontatie hiermee, herhaalde uw (ex-)vrouw opnieuw dat deze ontmoeting voor nieuwjaar plaatsvond (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 19). Het

spreekt voor zich dat dergelijke inconsistente verklaringen over de personen die aanwezig waren tijdens het zeer beperkte aantal ontmoetingen met uw gezin gedurende uw periode van illegale detentie - en het moment waarop jullie tweede ontmoeting tijdens uw illegale detentie plaatsvond -, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen."

Dat de verklaringen van verzoeker en zijn (ex-)vrouw voor het leeuwendeel wel gelijklopend zijn, meer bepaald aangaande het aantal, vier, ontmoetingen en de omstandigheden van deze ontmoetingen, zoals inzake de verwondingen die verzoeker had, doet geen afbreuk aan voormelde inconsistenties, die pertinent en draagkrachtig zijn. Ten andere rust op de commissaris-generaal geenszins de verplichting om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing.

Dat de aanwezigheid van een bewaker tijdens de korte ontmoetingen "subtiel" was, reden waarom de bewaker niet werd vermeld tijdens de persoonlijke onderhouds van de (ex-)vrouw van verzoeker, kan niet worden bijgetreden als dienstig verweer. Immers, verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat bewaker P. hem bij iedere ontmoeting vergezelde en dat zijn zoon iedere keer vroeg wie hij was, waarop verzoeker antwoordde dat het zijn nieuwe vriend was, die P. heet (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud commissariaat-generaal, tweede verzoek om internationale bescherming, p. 8), zodat het allerminst aannemelijk is dat de (ex-)vrouw van verzoeker, de moeder van de zoon, bewaker P. niet zou hebben opgemerkt en zijn aanwezigheid niet zou hebben vermeld tijdens haar persoonlijke onderhouds.

Door het louter minimaliseren van de tegenstrijdigheid tussen de onderlinge verklaringen wat betreft de datum van de tweede ontmoeting, omdat het verschil beperkt is in tijd en quasi in dezelfde periode valt, slaagt verzoeker er tot slot niet in de inconsistenties tussen zijn verklaringen en die van zijn (ex-)vrouw, verklaringen die duidelijk en niet voor interpretatie zijn, op te heffen. Waar verzoeker opnieuw alludeert op de onzekerheid van zijn (ex-)vrouw over de tijdsperiodes en de druk die door de protection officer op haar zou zijn gelegd, kan verwezen worden naar het hetgeen hier supra reeds over werd gesteld.

Tot slot is de inconsistentie, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, wel degelijk voldoende onderbouwd, vindt deze steun in het administratief dossier en is deze wel degelijk voldoende ernstig om hierdoor verder te twijfelen aan de oprechtheid van de afgelegde verklaringen.

2.3.8.4. Over de tegenstrijdige verklaringen in verband met het moment waarop de (ex-)vrouw van verzoeker na het vertrek van verzoeker uit Oekraïne te weten kwam dat hij nog in leven was, valt in de bestreden beslissing tot slot het volgende te lezen:

"U verklaarde hierover tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming dat u op 14 oktober 2019 - 10 dagen voor het persoonlijk onderhoud plaatsvond contact had met uw (ex-)vrouw via een gemeenschappelijke vriendin uit Moskou en dat uw (ex-)vrouw vanaf dat moment wist dat u nog in leven was (CGVS 2de verzoek, pg. 14). Tijdens uw huidige verzoek om internationale bescherming beweerde u echter dat u tot januari 2020 geen contact had met uw familie of vrienden (Verklaring DVZ, 3de verzoek, rubrieknr. 16). Uw (ex-)vrouw bevestigde dit en stelde dat ze pas in december 2019 via een gemeenschappelijke vriendin uit Moskou te weten kwam dat u nog in leven was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 13). Toen uw (ex-)vrouw geconfronteerd werd met uw verklaringen uit uw tweede verzoek om internationale bescherming, bevestigde ze nogmaals dat ze in november 2019 nog niet op de hoogte was van het feit dat u in leven was (CGVS (ex-)vrouw II, pg. 19). Dergelijke inconsistente verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u en uw (ex-)vrouw tijdens jullie verzoeken om internationale bescherming samenhangende en coherente verklaringen zouden afleggen over het moment waarop zij na uw vertrek uit Oekraïne te weten kwam dat u, haar (ex-)man en tevens de vader van haar kind, nog in leven was."

De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat kan worden verwacht dat verzoeker en zijn (ex-)vrouw samenhangende en coherente verklaringen zouden kunnen afleggen over dit danig essentieel element uit het relaas. Het betoog van verzoeker in het verzoekschrift dat een tussenpersoon, een gemeenschappelijke vriendin, de boodschap van verzoeker dat hij nog in leven was aan zijn (ex-)vrouw overmaakte, waardoor het logisch is dat er tijdsverschillen zijn, kan niet worden weerhouden. Hetzelfde geldt voor het betoog dat er een onderscheid, wat de data betreft, moet worden gemaakt tussen de periode dat de boodschap werd doorgegeven via een tussenpersoon en het tijdstip waarop het effectieve, persoonlijke contact tussen verzoeker en zijn (ex-)vrouw werd hersteld, hetgeen volgens verzoeker onvoldoende het geval is in de bestreden beslissing.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij aangaf dat zijn (ex-)vrouw via een gemeenschappelijke vriendin, de tussenpersoon, wist dat hij nog in leven was vanaf 14 oktober 2019 (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud commissariaat-generaal, tweede verzoek om internationale bescherming, p. 14). Dit wordt bevestigd door verzoekers (ex-)vrouw, die dit feit echter later, meer bepaald in december 2019, situeert (administratief dossier (ex-)vrouw, notities persoonlijk onderhoud d.d. 6 april 2021, p. 13). Verzoeker en zijn (ex-)vrouw leggen op dit punt dus geen volledig gelijklopende verklaringen af. Post factum het verschil in data pogen te verklaren omdat er een tussenpersoon in het spel was, kan het toch wel ruime tijdsverschil te dezen niet ontkrachten. De inconsistentie valt overigens verder niet te rijmen met verzoekers verklaringen naar aanleiding van zijn huidige, derde, verzoek om internationale bescherming, namelijk dat hij pas in januari 2020 contact had met familie en vrienden (administratief dossier, verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, rubriek 16). Hoe zou hij immers, via een vriendin, zijn (ex-)vrouw reeds vroeger op de hoogte hebben gesteld dat hij nog in leven was als hij geen contact had, noch met familie, noch vrienden. Bovendien maakt het onderscheid tussen het moment waarop de (ex-)vrouw weet had dat verzoeker nog in leven was en het moment dat ze opnieuw effectief, persoonlijk contact hadden geen verschoning voor de aperte tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen en tussen de verklaringen van verzoeker en zijn (ex-)vrouw onderling over de precieze datum waarop de (ex-)vrouw te weten kwam dat verzoeker, haar (ex-)man en de vader van haar kind, nog in leven was, hetgeen een essentieel element is en duidelijk raakt aan de kern van het voorgehouden relaas.

*2.3.8.5. Daar waar verzoeker tot slot opwerpt dat heel wat elementen waarover hij en zijn (ex-)vrouw verklaringen hebben afgelegd, dewelke rechtstreeks te maken hebben met de door verzoeker aangehaalde vrees, buiten betwisting werden gelaten, wijst de Raad er nogmaals op dat op de commissaris-generaal geenszins de verplichting rust om alle elementen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen in de motivering van de bestreden beslissing. Verzoeker doet met de loutere verwijzing naar gelijklopende verklaringen geen enkele afbreuk aan de meerdere pertinente, draagkrachtige en omstandig gemotiveerde vaststellingen in de bestreden beslissing die wel degelijk verhinderen dat er enig geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen.
(...)"*

Aangezien verzoekster zich integraal baseert op de vluchtmotieven zoals aangehaald door haar (ex-)man, volstaan voorgaande vaststellingen om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat uit de informatie die door de verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier, met name de COI Focus Oekraïne. Veiligheidssituatie Oekraïne uitgezonderd de Krim, d.d. 12 februari 2021, duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de stad Kharkov in de provincie Kharkov waarvan verzoekster afkomstig is op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van de subsidiaire bescherming wettigt. Hoewel er in de marge van het conflict in de Donbas af en toe gewelddadige incidenten gebeuren, bv. manifestaties die uitlopen op geweld of sporadische en kleinschalige aanslagen waarbij mogelijk een conflict-gerelateerd motief zou kunnen spelen, is er op het grondgebied van Oekraïne buiten de Donbas en de Krim immers géén sprake van militaire confrontaties of gevechtshandelingen, noch van een bezetting door niet-regeringsgebonden groeperingen.

Verzoekster onderneemt niet de minste poging informatie aan te brengen die afbreuk zou kunnen doen aan de door de verwerende partij gehanteerde landeninformatie en toont op generlei wijze aan dat de situatie in haar land en regio van herkomst zou beantwoorden aan de criteria, zoals bepaald in artikel

48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Derhalve toont zij niet aan dat zij op grond van deze bepaling in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster twee maal werd gehoord bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele en objectieve wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.3.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS